

opfyldt den i Politiloven givne Forskrift, nemlig: tre Gange i Kongens og Lovens Navn at opfordre Mængden til at skilles (En Stemme: Grundlovens Forskrift). Det staar ogsaa i Politiloven. Enhver vil vistnok indrømme, at det er ikke blot en leitet, men en uforfvarlig Anvendelse af Politiet, der har fundet Sted i Syderup, og hvem skyldes denne Anvendelse? Naturligvis Ministeriet, som har den Pligt at sørge for, navnlig under saa bevægede Forhold som der, hvor de politiske Partier staa saa skarpt mod hinanden, og hvor der er saa megen Fare for, at et uforstigt Ord eller en lille personlig Strid kunde udarte til større Spektakler, at Politiet, naar det skal være tilstede, er tilstede under en saa betryggende Ledelse, at der ikke kan ske den Slags Ting. Det har Ministeriet forfømt, og deraf opstod det, som man nu med en ganske forunderlig Iver vil lave et stort Revolutionsnummer ud af. Nei, der var ja-mænd ingen Revolution i Syderup, det, der skete, var kun et nyt Bevis for, hvor umaa-delig slap og ligegyldig vor Centraladministration er, ikke en Smule Andet. Jeg vil med det Samme tillade mig i Anledning af denne Historie ved Syderup at udtale min Beklagelse over den Maade, hvorpaa Politiet eller vedkommende Politifører, Hæredsfuldmægtigen, har ment at kunne optræde lige overfor et Medlem af dette Thing. Der gik strax Rygter hele Landet over, at et Medlem af dette Thing var arresteret for at have flaaet Politiet Glasfer i Hovedet og slige forfkræffelige Ting. Det viste sig senere, at alt dette var Usandhed, men at Hr. Rancke havde tilladt sig at arrestere den Folkethingsmand, der var tilstede, og som tværtimod hidrog til, at det gik nogenlunde roligt til, og dæmpede en lille Smule paa Vidensstaben, men som Hr. Rancke ikke var tilfreds med, fordi han ikke var enig med Hr. Rancke i den Maade, hvorpaa han brugte Politiet. Sam har Hr. Rancke paa en aldeles meningsløs og hensynsløs Maade arresteret, paa en Maade, som jeg betragter som en Fornærmelse mod os Alle, som ere her tilstede. Man kan ikke forlange, at en Folkethingsmand skal være ustraffet, men man kan forlange, at disse underordnede Retsbetjente omkring i Landet vise lige overfor en Folkethingsmand den Høflighed og det Hensyn, som de skyldes den Institution, hvortil han hører, og det er ikke viist, naar man aldeles uden tilfkræffelig Grund, og blot fordi man mangler Takt til at lede det, man har med at gjøre, tillader sig paa en for Folkethinget fornærmelig Maade at sætte en Folkethingsmand under Opsyn og paa en

Maade i Gabestoffen i Høires Spisetelt. Det er Noget, som fortjener Misbilligelse, og hvis vi havde en Regjering her i Landet, som overhovedet kunde misbillige, hvad dens Embedsmænd gjorde, vilde det ogsaa blive misbilliget. Men det har vi ikke.

Vi have en Regjering, som, naar Noget i Verden raaber og giver blot en lille Mis-tanke Luft, strax er paa Færde for at se, om den ikke kan opdage en eller anden stor Forbrydelse, men naar et Medlem af den danske Rigsdag forulempes paa en brutal og infam Maade af dette raar, udannede Skraphyl, er denne Regjering aldrig tilstede for at opfylde sine Forpligtelser. Jeg sigter til den Maade, hvorpaa Landssthingsmand Dam blev behandletovre under Mødet i Aalborg. Som det senere er oplyst, gif Hr. Dam over Udstillingspladsen uden at forulempe Noget, og der blev han saa overfaldet af nogle Mennesker, af ivrige fanatiske Modstandere af hans Politik, og behandlet paa en Maade, som var fuldstændig standaløs og strafbar, idet der blev taget fat i hans Strække og Arme for at rive ham til Sorden. Men hvad gjør saa Regjeringen? Dens Pligt havde naturligvis været at lade de Personer sætte fast, som ikke kunde opføre sig anstændig i Kongens Nærværrelse, lade arrestere de Proprietærer, der havde drukket for meget og opførte sig som Gadedrenge, men i Stedet for det foranstalter Regjeringen en stor Undersøgelse for at se, om det ikke skulde være sandt, hvad et eller andet Reptilieblad her i Landet havde tilladt sig at insinuere, nemlig at vedkommende Landssthingsmand skulde have raabt: ned med Kongen, og saa samlede den en Masse Vidner fra hele Landet, og der blev holdt lange Forhør, og saa endte det naturligvis med, at ingen Andre havde opført sig uanstændigt end Regjeringens egne Benner, og det var det dog ikke værdt at holde Forhør for. Ganske det Samme gjentager sig saa siden ved Mødet ved Ulstrup, hvor en Mand, der var bleven fornærmet, ogsaa havde hørt Noget raabe: ned med Kongen, og saa skal Justitsministeren ud for at finde disse Majestætsforbrydere. Der er dog virkelig Noget, som en Regjering, hvor ivrig den end kan være for at beskytte sine Benner, bør huske paa, nemlig, at det aldrig er godt for en Regjering at gjøre sig latterlig, og den høie Regjering gjør sig virkelig med Respekt at sige — ja, jeg vil ikke gjerne sige, gjør sig latterlig, men den indgyder ikke Beundring, det er ikke Alvor, man bliver stemt til, naar man ser den Slags Escapader, som Regjeringen gjør i Anledning af den Slags Denunciationer omkring i Pressen. Jeg beklager det navnlig, fordi Regjeringen